YoungstarsWiki.org

SUBMITTED BY
Irmgard

ON
13.01.2016

★ ★ ★ ★ ★
Keine Stimmen

Vânătoarea anabaptistilor

Scurtă introducere pentru cursul destinat colaboratorilor taberelor BESJ 2006/2007

Introducere

Tema „Vânătoarea anabaptistilor”, abordată în cadrul cursului pentru animatori de tabără al BESJ din 2006/07, se înscrie – în mod inconștient – într-o serie întreagă de proiecte oficiale și private dedicate „Anului anabaptist 2007 – «Adevărul trebuie recunoscut». Cu ocazia acestui An al anabaptistilor, se pun în scenă piese de teatru, se scriu cărți, se organizează excursii și multe altele.

Cursul pentru animatori de tabără are ca obiectiv principal formarea animatorilor de grupuri de tineret din cadrul BESJ ca animatori „Jugend+Sport” în disciplina sportivă „sport de tabără/drumeții”. În al doilea rând, se introduce o temă în rândul animatorilor, astfel încât aceștia să poată, la rândul lor, să organizeze și să desfășoare tabere corespunzătoare. Acest dosar a fost elaborat pentru a-i familiariza pe participanții și liderii acestor cursuri (și, ulterior, eventual și pe cei interesați) cu tematica respectivă. El nu pretinde să fie exhaustiv sau fără erori. Mai degrabă, are rolul de a oferi o privire de ansamblu, astfel încât organizatorii de tabere să dispună de cunoștințe de fond.

Acest dosar descrie în primul rând evenimentele legate de anabaptiștii din Berna. Acolo unde a fost necesar, au fost incluse informații din contextul local și regional. Pentru o introducere aprofundată în temă, a existat o versiune mai detaliată în cadrul BESJ.

Prin această ocazie, îi mulțumim dr. Hanspeter Jecker, de la Școala Biblică Bienenberg, pentru informațiile valoroase și pentru prezentarea istorică generală, precum și pentru corectarea versiunii preliminare.

Ție, cititorule – fie că ești participant sau coordonator la un curs pentru animatori de tabără, fie că ești pur și simplu interesat – îți dorim să ai parte de multe beneficii în explorarea patrimoniului istoric anabaptist al Elveției, iar participanților tăi la tabără le urăm multă bucurie în taberele dedicate acestui subiect captivant.

Lori Keller și Sara Kündig

Scurtă prezentare istorică

Scurtă prezentare istorică

Istorie

Începem cu Reforma

Reforma este o mișcare din secolul al XVI-lea, în cursul căreia a avut loc separarea de Biserica Romano-Catolică și apariția bisericilor reformate, luterane și anglicane, precum și a unor biserici libere. Principiile comune se regăsesc în îndepărtarea de dogmele catolice și în revenirea la Biblie și la învățăturile acesteia. La început, separarea de Biserica Romano-Catolică nu a fost intenția reformatorilor. Ideea inițială era ca învățătura creștină să fie restabilită în cadrul Bisericii Catolice. Reforma nu a luat naștere într-un singur loc, prin intermediul unei singure persoane – au existat diverse centre și diverși reformatori care proveneau din contexte diferite și care își desfășurau activitatea în condiții politice diferite. Nu se poate defini un singur factor declanșator al Reformei; mai degrabă, au fost diverse elemente care s-au acumulat și care, la un moment dat, au atins punctul culminant și au dus la o explozie.

Au existat, de exemplu, diverse hotărâri de reformă care au fost propuse, elaborate, dar care nu au fost apoi puse în aplicare așa cum ar fi trebuit. Hotărârile existente au fost atenuate de către Papă. Diverse impozite, taxe și contribuții se vărsau în vistieria papală. Mulți prinți considerau că acestea erau prea mari. La aceasta se adăuga faptul că comerțul cu indulgențe – iertarea păcatelor putând fi cumpărată – era din ce în ce mai criticat. Un moment de cotitură decisiv a venit odată cu traducerea Bibliei în limba germană de către Martin Luther. Dezvoltarea meseriei de tipograf a permis publicarea în tiraje mari a Bibliei și, mai ales, a diverselor „scrieri eretice” ale reformatorilor. Pentru prima dată, oamenii au fost încurajați să citească Biblia pe cont propriu – ceea ce nu era permis în Biserica Catolică –, fapt care a dat naștere la numeroase întrebări fără răspuns. Și scrierile reformatorilor au fost citite cu interes. Oamenii au început să pună la îndoială Biserica Catolică și învățăturile sale, descoperind astfel multe lucruri care nu pot fi susținute de Biblie.

Critica tradiției existente

Există două abordări în critica tradiției Bisericii vechi, susținute de diferite părți:

- Luther a supus tradiția Bisericii unei examinări riguroase. Criteriul de referință era textul Bibliei. Tradițiile care, în opinia sa, erau contrare Scripturii, trebuiau eliminate. El a susținut însă păstrarea tradițiilor care, deși nu se bazau direct pe Biblie, erau utile pentru viața credincioșilor.
- Zwingli și Calvin au respins toate tradițiile care nu își au temeiul în Biblie. De aceea, luteranii au biserici sobre, decorate cel mult cu versete biblice. Zwingli a respins chiar și, parțial, muzica instrumentală în biserică. Cina Domnului este o comemorare.

Evoluții politice

Așa cum s-a menționat deja mai sus, nu doar abuzurile politice sau sociale ale Bisericii au dus la declanșarea Reformei. Mai degrabă, aceste aspecte au oferit un teren propice pentru noile idei teologice ale reformatorilor. La lupta teologică privind interpretarea corectă a Bibliei s-au adăugat curând și aspecte politice. Noile idei le-au oferit prinților imperiali o justificare teologică pentru a putea reduce povara fiscală impusă de Roma. Apariția bisericilor protestante naționale a consolidat, de asemenea, autonomia principatelor. În prima jumătate a secolului al XVI-lea au avut loc diverse războaie între catolici și protestanți în Germania și Elveția, care s-au încheiat în Germania în 1555 cu Pacea Religioasă de la Augsburg și în Elveția în 1531 cu a doua Pace Națională de la Kappel. În ambele cazuri, s-a ajuns la principiul „cuius regio – eius religio” (a cui este țara, a celui este și religia). Pentru Germania, aceasta a însemnat că fiecare prinț stabilea confesiunea din țara sa, în timp ce în Elveția decizia aparținea guvernului republican al fiecărui canton.

Abordările radicale

Pentru reformatori precum Thomas Müntzer, Andreas Bodenstein von Karlstadt, Menno Simon sau Jakob Hutter, epoca era marcată de semne apocaliptice. Unii dintre ei interpretau evenimentele dintr-o perspectivă spiritualistă și își vedeau misiunea în a pregăti calea pentru Împărăția lui Dumnezeu, care, în viziunea lor, se apropia cu adevărat, ca o domnie eshatologică a dreptății. Totuși, trebuie menționat că „radicalii” urmau abordări foarte diferite.

Ei căutau cu entuziasm crearea unor structuri eshatologice; comunitățile trebuiau să fie formate din cei botezați în credință adevărată (rebotezarea/botezul adulților). Aceștia au acționat chiar și în cadrul structurilor politice și au răsturnat relațiile sociale și politice, uneori în mod revoluționar – sub forma celebrelor războaie țărănești.

Acest lucru a întâmpinat o rezistență violentă nu doar din partea clasei sociale superioare și a Bisericii Catolice. Chiar și protestanții, cu Luther în frunte, au chemat la încheierea prin forță a tulburărilor. Trupele princiare au pus capăt revoltelor prin forța armelor – anabaptiștii au găsit libertate religioasă abia ca emigranți în America. Pe la mijlocul secolului al XVI-lea a intrat în scenă o a doua generație de reformatori. La Geneva, acesta a fost Ioan Calvin, iar la Zürich, Heinrich Bullinger, succesorul lui Zwingli. Contribuția lor a constat în consolidarea teologică a Reformei – Calvin prin „Instituția sa”, iar Bullinger prin „A doua mărturisire de credință elvețiană”. Amândoi au exercitat o influență la nivel european asupra protestantismului.

Reacția Bisericii Catolice

Biserica Catolică a încercat mai întâi să convingă, apoi a recurs la presiuni politice și bisericești. Luther a fost nevoit să fugă și a supraviețuit doar datorită protecției unor prinți. Zwingli, pe de altă parte, a reușit să convingă Consiliul din Zürich de corectitudinea învățăturii sale. Noile idei ale Reformei s-au răspândit ca focul – populația s-a îndreptat în masă către noua credință, orașele imperiale și prinții au trecut de partea Reformei. Împăratul de atunci, Carol al V-lea, a rămas catolic, dar nu s-a putut concentra pe înăbușirea Reformei, deoarece politica externă (Turcia și Franța) îi ocupa în mare măsură atenția. În perioada următoare, prin înființarea Ordinului Iezuit, a fost inițiată Reforma în cadrul Bisericii Catolice. Reforma a reprezentat unul dintre marile momente de cotitură din istoria Occidentului. Pentru istoria creștinismului, Reforma a însemnat că atotputernicia existentă a Bisericii Catolice a putut fi ținută în frâu.

Anabaptiștii din jurul orașului Zürich, din jurul orașului Schaffhausen

Anabaptiștii din jurul orașului Zürich

Ulrich Zwingli a devenit pastor în Glarus în 1506 și a participat activ la campaniile militare ale locuitorilor din Glarus în favoarea Papei, între 1512 și 1515, în Lombardia. Deși inițial s-a ocupat mai ales de scrieri umaniste, ulterior s-a dedicat intens studiului Noului Testament în limba greacă, publicat recent de Erasmus din Rotterdam. Astfel, a ajuns la concluzia că, în anumite aspecte, învățătura Bisericii nu corespunde cu Noul Testament. În 1516 a început să predice împotriva pelerinajelor, a negustorilor de indulgențe și a altor abuzuri bisericești. El i-a îndemnat pe episcopi să îmbunătățească Biserica după îndrumările Cuvântului divin. În 1519, Zwingli a venit la Zürich pentru a interpreta în mod continuu Evangheliile. El a convins Consiliul din Zürich să le ceară tuturor predicatorilor să predice în conformitate cu Evanghelia. La începutul perioadei sale la Zürich, liderii anabaptiști îi erau tovarăși, dar, după diverse dispute, a devenit un adversar înverșunat al acestora. Pentru anabaptiștii din Zürich, Reforma sub conducerea lui Zwingli avansa mult prea încet și prea puțin consecvent. Mulți așteptaseră Reforma de multă vreme. Iar acum, când aceasta fusese pusă în aplicare din punct de vedere juridic, se dorea reorganizarea rapidă și radicală a Bisericii după modelul creștin primar. Însă Zwingli ezita. Reforma a fost pusă în aplicare prin hotărârea Consiliului. Prin urmare, Zwingli nu putea pur și simplu să renunțe la liturghie și la întreaga religie romană. Era nevoie de timp pentru ca lucrurile să se maturizeze, chiar dacă mai erau necesari ani întregi până la finalizarea Reformei. Un obstacol suplimentar era faptul că, la Zürich, nu toți susțineau Reforma, ci

erau și mulți care doreau să rămână fideli tradițiilor romane. Cealaltă parte nu dorea deloc să urmeze modelul biblic, ci pur și simplu să rupă radical cu tot ceea ce avea o influență romano-catolică. Zwingli s-a confruntat astfel cu diverse puncte de vedere și a trebuit să acționeze cu înțelepciune pentru a pune Reforma pe un teren fertil. Zwingli și anabaptiștii erau de acord asupra principiilor, așa că nu ar fi trebuit să se ajungă la o ruptură. Însă lunga așteptare a schimbării a provocat o intoleranță crescândă în rândul anabaptiștilor. Cu timpul, acest foc al intoleranței a fost alimentat din ce în ce mai mult, până când bomba a explodat.

Anabaptiștii din jurul orașului Schaffhausen

Cel mai faimos document al mișcării anabaptiste din Schaffhausen este Mărturisirea de credință de la Schleitheim, redactată de Michael Sattler cu ocazia sinodului anabaptist din 24 februarie 1527. Acesta nu reprezintă un rezumat al celor mai importante dogme ale anabaptismului, ci urmărește să clarifice anumite puncte controversate în rândul anabaptiștilor și să le analizeze din perspectiva Bibliei. Cele șapte teme abordate sunt: botezul, disciplina bisericească, Cina Domnului, separarea de lume, slujirea păstorilor, autoritatea și jurământul. În continuare sunt prezentate articolele esențiale ale Mărturisirii de la Schleitheim. Acestea sunt puternic prescurtate, dar oferă totuși o perspectivă asupra gândirii anabaptiștilor.

1. **Despre botez**

   Botezul trebuie să fie administrat tuturor celor care au fost învățați despre pocăință și schimbarea vieții și care cred cu adevărat că păcatele lor au fost iertate prin Hristos. Astfel, se exclude orice botez al copiilor, care este cea mai mare și prima abominație a papei.

2. **Despre păstorii din biserică**

   Păstorul bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie, în întregime, conform rânduielii lui Pavel, unul care se bucură de o bună reputație chiar și în rândul celor care nu împărtășesc credința. Sarcina sa este să citească, să mustre, să învețe, să avertizeze, să mustră, să excomunice, să se roage în numele credincioșilor, să înceapă frângerea pâinii și să aibă grijă de toate lucrurile Trupului lui Hristos.

3. **Despre autorități**

   Autoritatea este o rânduială a lui Dumnezeu în afara desăvârșirii lui Hristos. Ea pedepsește și omoară pe cei răi și îi protejează și îi apără pe cei buni.

   În primul rând: Creștinii nu trebuie să folosească sabia împotriva altor oameni.

   În al doilea rând: Creștinii nu trebuie să judece pe alții.

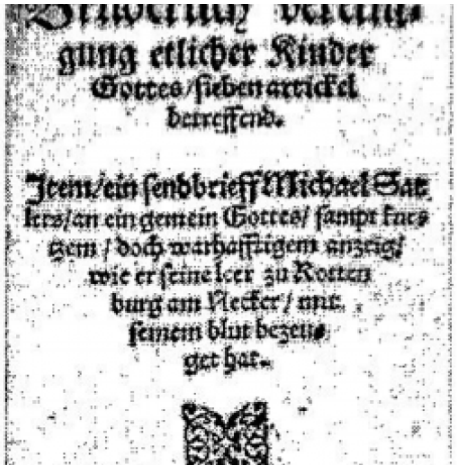
   În al treilea rând: Creștinii nu trebuie să facă parte din autorități.

   În cele din urmă: Capul nostru este Hristos, iar noi, ca membre ale Trupului Său, trebuie să acționăm conform voinței lui Hristos.

4. **Despre jurământ**

   Jurământul este o confirmare între cei care se ceartă sau fac promisiuni, iar Legea poruncește ca acesta să fie depus numai în numele lui Dumnezeu, cu sinceritate și fără falsitate. Hristos, care ne învață împlinirea Legii, le interzice celor ai Săi orice jurământ, fie el adevărat sau fals, fie pe cer, fie pe pământ.

Articole despre anabaptiști

gung etlicher Kinder
Gottes/ſieben artickel
betreffend.

Item/ein ſendbrieff Michael Sat
lers/an ein gemein Gottes/ ſampt ein
gem / doch warhafftigem anzeig/
wie er ſeine leer zu Rotten
burg am Necker/ mit
ſeinem blut bezeu
get hat.

Anabaptiștii din jurul orașului Berna

„Acum ești și tu printre anabaptiști? De când avem din nou o asemenea pacoste în funcție? Știi că anabaptiștii nu sunt tolerați aici? Cred că Brandis e curat acum; în afară de câteva femei încăpățânate, nimeni nu mai face parte din gașca asta; doar în spatele Trachselwaldului și al Langnau-ului mai stau câțiva ascunși!”

Aceste cuvinte ale unui baștiaș din Bernă, adresate unui tânăr care se convertise recent la anabaptiști, reflectă opinia generală despre anabaptiști în Elveția.

Nu este deloc ușor să-ți faci o imagine de ansamblu asupra istoriei anabaptiștilor din jurul orașului Berna. Pentru această parte a Elveției nu există o bază de informații optimă. Deși se găsesc ici și colo date, acestea sunt foarte fragmentare și, de cele mai multe ori, foarte succinte. Aproape toate informațiile provin de la anabaptiști care au făcut mărturisiri sub tortură cruntă. Astfel, declarațiile anabaptiștilor sunt foarte imprecise și, uneori, se întâlnesc nume care apar din senin și dispar la rândul lor. Se pune, de asemenea, întrebarea: pe cine putem numi anabaptiști? Unde îi clasificăm pe oameni precum Thomas Müntzer – ca anabaptiști sau luterani? Pe mulți trebuie, așadar, să-i numim simpatizanți ai anabaptiștilor, nu însă anabaptiști propriu-ziși.

Cercul anabaptist din Berna era o comunitate cu rădăcini adânci, ai cărei adepți nu pot fi considerați niște fenomene trecătoare și instabile. Ei erau dispuși să îndure toate greutățile posibile. Nu s-au dat înapoi nici în fața interogatoriilor, nici în fața torturii. Și nu s-au ferit să parcurgă pe jos mulți kilometri pentru a ajunge la adunările lor secrete. S-au angajat cu tărie în apărarea cunoștințelor biblice pe care le recunoșteau.

Arestați – interogați – înecați

La Disputa de la Berna din 1528, în cadrul căreia s-a luat decizia introducerii Reformei, au participat și opt anabaptiști. Aceștia nu au fost admiși, ci arestați. Abia după încheierea acesteia a avut loc o discuție, în cadrul căreia Zwingli însuși a încercat să-i convingă pe anabaptiști de eroarea lor. Fără succes. Li s-a interzis accesul în oraș și în ținut și au fost amenințați cu moartea în cazul în care s-ar fi întors. Trei dintre ei s-au întors totuși. Au fost arestați și interogați. La mijlocul lunii iulie 1529, au fost înecați în râul Aare. La 13 martie 1535, autoritățile au hotărât că „de acum înainte, bărbații vor fi condamnați la moarte cu sabia, iar femeile cu apa, fără drept la clemență”. Condamnarea la moarte a celor trei anabaptiști menționată mai sus nu este singura. Hans Haslibacher din Haslibach, lângă Sumiswald, este, de asemenea, unul dintre numeroșii anabaptiști atestați documentar care au fost executați la Berna între 1528 și 1571.

Vânătoarea de oameni

În mandatul din 1583 se menționează: „Nu va folosi la nimic încercarea de a extermina această sectă revoltătoare, deoarece numărul membrilor ei crește de la o zi la alta. Conducătorii, predicatorii, învățătorii și ațâțătorii anabaptiștilor vor fi judecați fără nicio milă, cu sabia. Funcționarii trebuie, de asemenea, să angajeze și să plătească oameni care să-i urmărească zi și noapte pe lideri și conducători. Gospodăriile anabaptiștilor, în care nu există copii, trebuie vândute, dacă este posibil.”

Au urmat vremuri grele pentru anabaptiștii din Berna. Din partea autorităților superioare și a orașului Berna, Weibel și alți (mai mult sau mai puțin) împuterniciți au pornit vânătoarea de „vânat uman”. Se organizau adevărate vânătoare în grup. Acestea erau destul de profitabile, deoarece în „registrele administrative” sunt menționate în repetate rânduri sume care au fost plătite atunci când vânătoarea avea succes. O dată s-au oferit chiar 100 de guldeni (1 gulden = 2 livre) pentru capul unui învățător anabaptist, pentru a-l prinde. Într-o cronică este consemnat următorul lucru: „1644 – Mare vânătoare de anabaptiști. Guvernul îi caută pe Ueli Zaugg, Ueli Neuhaus și Christen Stauffer pe Äbnit, în Eggiwil. Mulți anabaptiști se află în închisoare, 48 dintre ei fiind expulzați.”

Tortura

Prin tortură se încerca să se obțină mărturisiri atât de la bărbați, cât și de la femei, să se afle numele fraților și surorilor lor în credință, „învățăturile” lor sau locurile de adunare, sau să-i facă să renunțe la „învățăturile eretice”. Într-un document se menționează, printre altele: „...a fost ridicat cu frânghia fără greutate...” A doua oară, aceeași persoană a fost ridicată cu o piatră atârnată de frânghie. Despre un alt bărbat se relatează că a fost, de asemenea, ridicat prima dată fără greutate, apoi cu o piatră mică, iar a treia oară chiar cu o piatră de 75 de livre. Femeilor li se aplica, de exemplu, șurubul pentru degetul mare. Într-un mandat din 1670 se menționează: „... astfel de capete neascultătoare și încăpățânate să fie biciuite public cu nuiele și apoi conduse la graniță.” Dacă ar fi pășit din nou pe teritoriul țării, ar fi fost tratate „cu același tratament” și, în plus, „marcate cu fierul roșu”.

Amenzi

Într-o scrisoare deschisă, care a fost citită de la amvonurile din Signau, Trachselwald și Brandis, se menționează, de exemplu, că anabaptiștii urmau să fie amendați cu 10 lire și „dacă nu se vor pocăi, li se vor confisca viața și bunurile, iar celor care îi adăpostesc li se vor confisca casele și hambarele până la temelii”. Un fiu a trebuit să plătească o amendă de 10 lire pentru că își „găzduise și ajutase” tatăl anabaptist fără permisiune. De asemenea, se menționează următoarele: „1599. De la Hanns Gerber, cel bătrân din Goldt, din parohia Langnow, s-au confiscat 1800 de lire din cauza soției sale anabaptiste neascultătoare.”

Apărarea anabaptiștilor de către cetățeni

Autoritatea laică a dat autorității ecleziastice, în 1585, următorul mandat oficial: „Dorind să adune toți predicatorii care aparțin capitolului local și să se sfătuiască între ei cu privire la diverse mijloace de a elimina învățăturile și adunările anabaptiste, iar apoi să-mi raporteze părerea lor, domnilor mei.” Domnii spirituali au raportat, printre altele: „... Cei care îi rătăcesc pe oameni și falsii învățători să fie alungați cu toată sârguința și seriozitatea din ținuturile Majestății Voastre...” Tuturor supușilor să li se

interzică cu strictețe să „adăpostească și să ajute” vreun anabaptist. Nu se va face niciun fel de comerț cu anabaptiștii, nici cumpărare, nici vânzare. Aceștia trebuie denunțați, pentru a fi instruiți de predicatori competenți. În cazul în care nu se lasă îndrumați, trebuie „întreținuți cu făină și pâine până când încăpățânarea lor va fi înfrântă sau vor fi expulzați din țară, conform hotărârii Majestății Voastre.”

Expulzarea din țară

Pe baza acestui aviz, guvernul a publicat un nou mandat, în care se precizează, printre altele: *Întrucât aceștia (anabaptiștii) nu acceptă nici avertismentul, nici îndrumarea, rămân încăpățânați și neascultători, nefiind dispuși să se îndrepte, aceștia vor fi conduși sub pază la granițele Țării de Graniță și expulzați din țara noastră, întrucât suntem hotărâți ca, atunci când vor reveni în țara noastră și vor fi prinși, dar nu se vor abate, ci vor rămâne încăpățânați în rătăcirea lor, ca mai înainte, îi vom pedepsi cu moartea pe acești oameni neascultători, renegați și rebeli.” Adesea, anabaptiștii erau alungați peste graniță fără niciun mijloc de subzistență. Mulți nu au rezistat și s-au întors. De-a lungul timpului, sute de oameni au fost nevoiți să părăsească țara: bărbați, femei și copii. Familiile au fost despărțite, o parte a trebuit să plece, cealaltă a rămas în urmă. În 1672 a avut loc o mare expulzare violentă. Aproximativ 700 de persoane s-au mutat în Palatinat. Alții, în schimb, au fost urcați pe bărci la debarcaderul din Berna, pentru a fi scoși din țară de acolo.

Pe galere

Punctul culminant al persecuției din secolul al XVII-lea a fost hotărârea Consiliului de a-i „trimite” pe anabaptiști pe galere. După revoltele anabaptiste din Eggiwil din 1671, a fost adresată tuturor funcționarilor și primarilor o circulară în care se spunea, printre altele: „Îi trimitem pe unii dintre acești supuși neascultători, așa-numiții anabaptiști, încătușați cu lanțuri de fier, în Italia, pe galere venețiene, pentru a vâsli, și suntem ferm hotărâți să procedăm la fel împotriva tuturor celor care se vor dovedi la fel de neascultători...” Acestea nu erau simple cuvinte. Ceea ce fusese consemnat în scris a fost și pus în aplicare. Doisprezece anabaptiști au fost condamnați la doi ani de serviciu pe galere, iar pe 16 martie, șase dintre ei, legați unul de altul, au fost urcați pe o navă în Thun și de acolo conduși, trecând prin Interlaken, pe o altă navă. Călătoria a continuat apoi spre Bergamo și Veneția. Un decret din 1670 prevedea ca bunurile celor expulzați să fie vândute. Guvernul se străduia, pe cât posibil, să-i alunge pe anabaptiști fără niciun mijloc de subzistență și să păstreze averea lor în țară. Numeroase ferme ale țăranilor au fost confiscate în urma acestui decret.

Iubirea față de aproapele

Nu toți au participat la persecuția anabaptiștilor. Au existat mereu oameni dispuși să-i ajute pe cei persecutați, chiar dacă riscau să fie pedepsiți pentru asta. Astfel, de exemplu, vânătorii de anabaptiști erau nepopulari în rândul poporului. Oriunde apăreau, li se puneau bețe în roate. Populația rurală lua adesea partea anabaptiștilor aflați în dificultate. Măsurile luate de guverne puteau fi uneori împiedicate. Anabaptiștii primeau ajutor și de la frații lor în credință din străinătate (Palatinatul, Țările de Jos, Alsacia). În ciuda tuturor eforturilor autorităților, anabaptiștii nu au dispărut.

Sfârșitul persecuțiilor împotriva anabaptiștilor în Berna

Spre deosebire de anabaptiștii din Zürich (până în jurul anului 1620), anabaptismul a reușit să se mențină în văile din Emmental, mai greu accesibile și, prin urmare, mai greu de controlat. În 1711 a avut loc un exod în masă al a aproximativ 350 de anabaptiști din Berna și Neuchâtel, care au plecat pe patru nave în josul râului Aare, în mare parte spre Olanda. Nu puțini au călătorit mai departe spre America, unde s-au stabilit ca „amish”. Anabaptiștii rămași au cunoscut o nouă intensificare a persecuției anabaptiste în jurul anului 1718, ca urmare a unui nou mandat de persecuție a anabaptiștilor. În anul 1743, Camera Anabaptiștilor din Berna a fost desființată, iar în 1798, odată cu prima Constituție elvețiană, a fost garantată libertatea religioasă. Începând cu 1810, anabaptiștii au fost tolerați oficial, atâta timp cât nu desfășurau activități misionare. Cu toate acestea, ei trebuiau să se îmbrace conform „regulamentului anabaptist” și, în unele cazuri, erau chiar botezați cu forța. Abia în anul 1820 au fost recunoscute nașterile, căsătoriile și comunitatea. Astfel, persecuția anabaptiștilor a fost în sfârșit încadrată în capitolul (trist) al istoriei.

Amishii

Amishii, o ramură a menonitilor

Amishii (în engleză: Amish) sunt o comunitate religioasă care își are rădăcinile în mișcarea anabaptistă din secolul al XVI-lea. În anii 1693/94, în rândul anabaptiștilor (menoniților) a avut loc o scindare provocată de Jacob Amann, ca urmare a unor dispute privind disciplina comunitară. Jacob Amann, numit „patriarh”, originar din Simmental (BE), a fondat prima comunitate amish în Alsacia, la Ste-Marie-aux-Mines.

„Frații” din Alsacia au fost îndemnați să respecte o disciplină strictă în practicarea religiei. Din cauza acestei stricteți, Amann și adepții săi au intrat curând în conflict cu vechii anabaptiști din Alsacia, iar mai târziu și în Elveția și Palatinat. În 1712, la ordinul lui Ludovic al XIV-lea, întreaga comunitate anabaptistă a fost nevoită să se mute. Astfel, s-au îndreptat spre împrejurimile mai apropiate și mai îndepărtate, iar unii s-au întors chiar în Elveția (Neuchâtel și Principatul Basel).

La începutul secolului al XVIII-lea, presiunea religioasă și economică asupra amishilor a crescut, astfel că, în perioada 1707-1754, aceștia au emigrat în Statele Unite ale Americii. În primii ani, așezările s-au concentrat în statul Pennsylvania. Într-un al doilea val de emigrare, în jurul anului 1815, aproximativ 3000 de amici elvețieni s-au stabilit în statele Ohio, Indiana, Illinois și Ontario (Canada). În anii următori, mulți amish au urmat exemplul primilor emigranți, motiv pentru care astăzi găsim numeroase comunități amish în nordul și estul Statelor Unite, precum și în sudul Canadei.

Amishii sunt o comunitate religioasă care se bazează pe o „ordine” specială. Sunt cunoscuți în general pentru faptul că duc un stil de viață foarte auster. Majoritatea familiilor amish își asigură traiul din agricultură. Se acordă o mare importanță familiei, comunității și izolării. În majoritatea cazurilor, ei resping categoric progresul tehnologic. O tradiție deosebită este arta textilă „patchwork”. Pentru a reprezenta imperfecțiunea oamenilor, în fiecare dintre aceste lucrări individuale se introduce în mod deliberat o greșeală.

Religie

La fiecare două săptămâni are loc o slujbă religioasă pentru întreaga comunitate în curtea unui membru ales. În timpul slujbei, bărbații și femeile stau separați. Predicatorului îi este interzis să folosească note. Întreaga predică este rostită din memorie. După aceea, se ia masa împreună. Copiii amish sunt botezați abia după vârsta de 16 ani. Cu această ocazie, copiii – sau, mai degrabă, tinerii de

atunci – trebuie să decidă în mod conștient dacă vor duce o viață ca amish sau dacă vor urma în mod voluntar o altă cale. Cine își încalcă promisiunea de botez este supus așa-numitului „excomunicare”; este exclus din viața comunității (de exemplu, nimeni nu mai mănâncă la aceeași masă cu un excomunicat). Această situație rămâne valabilă până când cel excomunicat se pocăiește.

Cifre

În prezent, există aproximativ 220.000 de amish, care trăiesc în mare parte în 250 de comunități din 26 de state ale SUA și în Ontario, Canada. Datorită ratei ridicate a natalității, de peste șase copii pe femeie, numărul adepților se dublează la fiecare 20-25 de ani. Numai în anul 2004, creșterea populației amice s-a ridicat la 4,5 %.

Din motive religioase, femeile amice trebuie să poarte bonete. De asemenea, li se interzice să-și taie părul sau să poarte bijuterii. Îmbrăcămintea lor constă fie dintr-o fustă, fie dintr-o rochie, care poate fi de culoare violet, albastru, verde sau maro. După căsătorie, o femeie amish are voie să poarte doar haine negre.

Bărbaților li se impune să poarte părul scurt: tuns în formă de „tigaie”, fără ca niciun fir de păr să iasă de sub pălărie. După nuntă, aceștia poartă costume închise la culoare, o pălărie neagră și își lasă barbă. Apoi, cuplul se mută într-o casă proprie. Numărul mare de copii este considerat o binecuvântare a lui Dumnezeu, iar aceștia își pot pune forța de muncă în slujba fermei familiei.

Femeile nasc acasă. Merg la un spital modern doar în caz de complicații.

Costumele tradiționale ale anabaptiștilor elvețieni

Nu sunt multe de spus despre îmbrăcămintea anabaptiștilor din Elveția. Costumul anabaptist, care evită aspectul cochet, opulent și la modă pentru a pune cu atât mai mult în evidență simplitatea și caracterul practic, nu a apărut în perioada fondării mișcării, la Zürich, în anul 1525. Adepții de atunci proveneau din rândurile meșteșugarilor, țăranilor, patricienilor și burghezilor cu studii umaniste, precum și din rândurile clerului cu orientare evanghelică radicală. Toți purtau veșmintele specifice clasei lor sociale. Abia când, din cauza persecuțiilor, anabismul s-a redus la o comunitate preponderent țărănească, a putut apărea un adevărat costum anabist.

Controversa din jurul anului 1693 a influențat cu siguranță în mod durabil simplitatea accentuată a costumului anabaptist. Fiind autosuficienți, anabaptiștii trăiau parțial în comunitate de bunuri și se țineau la mare distanță de „civilizație”. De asemenea, își produceau în mare parte singuri țesăturile pentru haine. După cum se știe, cultivau inul și prelucrau lâna oilor lor pentru a obține „halblein”. De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că costumul anabaptist nu era unul de duminică, ci o îmbrăcăminte de zi cu zi, a cărei utilitate trebuia să se dovedească în activitatea cotidiană. Astfel, costumul popular simplu al țăranilor devine, în cele din urmă, o mărturie a drumurilor pline de suferință parcurse de anabaptiștii elvețieni de-a lungul secolelor.

Vânătoarea de Taeuferi

Referințe și surse

Literatură de specialitate

- Blanke, Fritz (2003): „Frați în Hristos”. Editura Schleife
- Veraguth, Paul (2003): „Vindecă țara noastră”. Editura Schleife

Povestiri și romane

- Zimmermann, Katharina (1995): „Die Furgge”. Editura Zytglogge. Roman captivant despre „Madleni”, o tânără anabaptistă persecutată din regiunea Schangnau.
- Tavel, Rudolf von (1927): „Der Frondeur”, printre altele la editura Cosmos (1979), epuizat. Roman în dialectul bernese, foarte autentic.
- Schranz, Hans (1974): „Passion im Emmental”. Broșură sjw, epuizată
- Laederach, Walter (1938): „Passion in Bern”. Editura Rentsch, epuizat
- Brun, Georg (2003): „Der Augsburger Täufer”. Editura Aufbau-Taschenbuchverlag

Filme

- „The Radicals”, 1992, 90 min. Un film despre anabaptiștii din sudul Germaniei, Michael și Margaretha Sattler.
- „În viață și dincolo de viață”, 2005, 150 min. O privire asupra comunităților anabaptiste de astăzi din Sonneberg/Jura și Berne/Indiana.
- „The Headsman”, 2005, 108 min. Un film nu tocmai inofensiv despre anabaptiștii din Tirol

Conținut și imagini, drepturi de autor: Lori Keller, Sara Kündig, Dosar tematic al cursului pentru animatori BESJ 2006/07, Federația Tineretului Evanghelic Elvețian (BESJ)

www.besj.ch

www.juropa.net

Weitere Informationen

Categorii
Depozit și organizare

Etichete
BESJ
Curs pentru angajații din depozit
Formare profesională
Angajați

Vârsta
începând cu vârsta de 16 ani

Număr de participanți
Nu sunt disponibile date.

Biblia
Această informație lipsește.

Durată
Nu sunt disponibile date.

Material
Aproape fără efort

Descărcare fișier
Fișier disponibil pentru descărcare

KI Generierter Inhalt
Conținut
Categorii
Etichete
Vârsta
Număr de participanți
Biblia
Durată
Material

© YoungstarsWiki | https://youngstarswiki.org/ro/wiki/art/vanatoarea-anabaptistilor